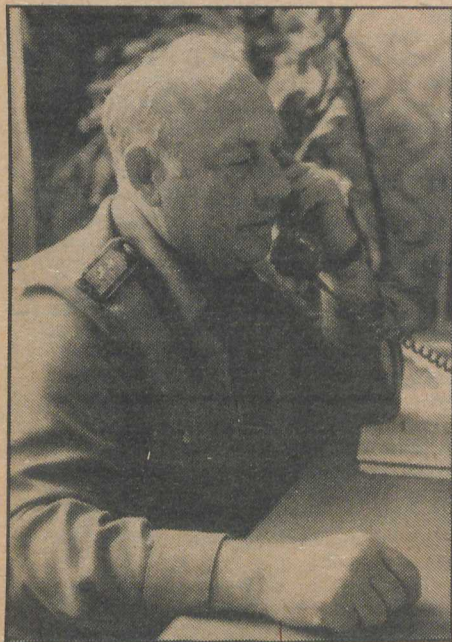

A diákváros MHSZ-titkára

Heves megyei vendégeskedésünk alkalmával találkoztam Zoók Györggyel, az MHSZ Eger városi titkárával. Mesélt munkájáról, a városban működő MHSZ-klubokról, s arról, hogy ezelőtt 16-17 évvel, amikor elvállalta ezt a tisztséget, mit várt a városi titkári beosztástól.

— Akkor igazából csak annyit tudtam — mondta Zoók György alezredes —, hogy a már meglévő, működő klubokat össze kellene fogni. Egészen határozott elképzelésem a hogyanról nem volt, de adott volt egy aktívahálózat, melynek tagjai első perctől segítették a munkámat, így komoly gondokkal nem kellett megküzdenem. S talán azért sem voltam „nehéz helyzetben”, mert a város sajátos arculata meghatározta működési lehetőségünket is. Gondolok itt arra, hogy Eger diákváros, idegenforgalmi központ. Mindhárom tényező, mindhárom felismerés elengedhetetlen feltétele volt a jó munkavégzésnek.

A diákvárosi jelleg eleve meghatározta a fiatalokkal való foglalkozás lehetőségeit. Hogy mire gondolok? Például a Ho Si Minh Tanárképző Főiskolán kialakított honvédelmi oktatásra. Itt a leendő pedagógusokat készítjük fel arra, hogy amikor diplomával a kezükben munkába állnak, a hazafias és honvédelmi nevelés feladataival meg tudjanak birkózni.

A főiskola hallgatói az egész országban helyezkednek el pedagógusként, s a mi megyénkben is ők az „utánpótlás”.

Ha jól tanítottuk őket, jól fogják ismereteiket átadni a következő generációnak.

Nem beszéltem még arról, hogy mit jelent számunkra a város idegenforgalmi jellege. Nagy-nagy felelősséget, hiszen rendezvényeinken megjelennek, pontosabban jelen vannak azok a turisták is, akik éppen Egerben tartózkodnak, s akik elvetődnek az általunk szervezett, rendezett programokra. Ezért aztán igyekszünk alaposan előkészíteni, s kivitelezni valamennyi megmozdulásunkat.

A meglévő 70 klub közül 14 minőségi klub, s büszkén mondhatjuk, hogy rádióaink, modellezőink, sőt lövészeink is az ország legjobbjai között vannak. Ezen kívül, nyugodtan dicsekedhetünk a nemzetközi versenyekre is alkalmas modellezőpályánkkal, az MHSZ-munkát menedzselő néhány igazgatóval...

Az eddig elmondottak összességé határozza meg eredményeinket.

Tömegsportklub

A domoszlói honvédelmi klub titkárát, Pajtik Bélát, a klubházban kerestük meg. A kert kapuja ugyan zárva volt, s várunk kellett kicsit. Közben a klubtitkárról mesélt anekdotákat kísérlők, Bajzát László. Például ilyeneket: ha Béla bácsi meg akar szerezni valamit, felmegy a tanácselnökhöz, megbeszéli... Így gyarapodott a Dobó István honvédelmi klub ebben a községben az utolsó 15 esztendőben.

Azt is rebesgetik — mesélté tovább —, hogy az igazi „hatalom” Domoszlón az MHSZ, illetve Béla bácsi.

325 tagja van a honvédelmi klubnak, a falu lakóinak száma pedig mindössze 2400. S ami-re külön büszkék lehetnek, hogy tagjaik sorába 94 asszony, lány tartozik.

Ennek a klubnak az igazi erőssége a tömegsport. Béla bácsiról elmondhatjuk, hogy arra törekszik, hogy mindenki, aki idetartozik, lőjön is. Szóval nem minőségi sportolókat akar nevelni, s véleményem szerint ettől akkora a befolyása a klubnak a faluban...

Körülbelül itt tartott Bajzát László a klub ismertetésében, amikor a sarkon felbukkant egy beszélgetésbe mélyedt pár. A klubtitkár éppen a gazdasági vezetővel tárgyalt a megkövetkező heti visontai verseny kötelező kiadását. Mikor hozzánk értek, nyitotta a kaput, s úgy tűnt, a bemutatkozás formáságain túl, kellemes beszélgetés vár ránk, ám a kezdés késett...

Alig ültünk le a nagyteremben elhelyezett székekre, a klubtitkárt elhívták. Nyúlánk, magas fiatalember érkezett. Gyakorolni jött.

Béla bácsi kiadta a fegyvert és a löszert, előkészítette a terepet. Indult vissza hozzánk, de ismét feltartóztatták. A ház bejáratánál a szomszédasszony állította meg, azt tudakolta, mit, illetve milyen munkát végezhet a klub kertjében, miben lenne most igazán hasznos a segítsége. Béla bácsi elmagyarázta a teendőket, s mire befejezté a munka kiadását, ismét a fegyverraktárba indult, hogy Lukovszki Jánosnének, aki szintén a visontai versenyre készül, kiadja a felszerelést.

Végül is sikerült szót váltani, pontosabban beszélgetni Pajtik Bélával, aki a klubmunka értékelését ezzel kezdte: 2400 lélek lakik a faluban, ebből 325-en tagjai a Dobó István honvédelmi klubnak, s a tagok sorába 94 nő tartozik...

Közös tehetséggondozás

Gyöngyösön Belkovic Béla, a MÁV Kiterőgyár Vasutas Lövészklubjának titkára kísért a szakmunkásképző iskolába. Itt az iskola igazgatója, s az MHSZ-klubok (iskolai klubok) vezetői fogadtak, s arról tájékoztattak, hogy milyen kapcsolattrendszer épült ki a városban a minőségi lövészklub és a különböző oktatási in-

tezmények között. A szakmunkásképzőből kapják utánpótlásukat, az általános iskolásokkal viszont a szakmunkásképző lövészklubjának edzője foglalkozik. Így alakult ki az a tehetséggondozás, amelyre a város méltán büszke lehet.

A gyárigazgató és az MHSZ

A jól képzett, magasán kvalifikált szakemberek számára mindig fontosak a munkájukat kiegészítő tevékenységek. Ha elfogadja azt az állítást, hogy a mi munkatársaink jól dolgozó emberek, akkor máris megérti, miért lehet vonzó mondjuk egy lakatos vagy egy marós részére például a modellezés. S ha sikerült összehoznia egy olyan szerkezetet, amely valóban jól működik, akkor miért ne támogatnám ezeket a törekvéseket? Főleg, ha még azt is belátom, hogy ezekben a klubokban találkozhatnak egymással a mérnökök s té-

emkások, a gyártósoron dolgozó emberek, akik a hobbijukon keresztül közelebb kerülnek egymáshoz. Ez a közelség, az így kialakuló barátságok pedig a gyár eredményességét legalább annyira szolgálják, mint a termelés. Munkánkat meghatározza a környezetünk, s eredményességünkhöz szükségünk van városi, megyei kapcsolatokra.

Az egyik ilyen számunkra nagyon fontos kapcsolatot az MHSZ jelenti, ahol gépkocsit vezetni tanulnak munkatársaink, ahol versenyezhetnek érdeklődési területüknek megfelelő szakágakban, s mindezzel fejlesztik a tudásukat, felkészültségüket. De hát miért ne lenne érdeke egy gazdasági vezetőnek az MHSZ-sportok felkarolása, a klubok támogatása!

Időt és fáradságot nem kímélve

— Szívvel-lélekkel, örömmel csinálom ezt a munkát, mivel közel áll hozzám és szeretném még tovább, hosszú távon folytatni ezt a tevékenységet. A községben állandóan lótokfutok, jövök-megyek, nem tudok egy helyen sokáig maradni. Ahol problémák, gondok vannak, én mindig ott menetelek... — vallja magáról *Parádi László*, a maklári Nógrádi Sándor MHSZ-klub tükora, aki immár 15 éve, időt és fáradságot nem kímélve vezet, szervezi az itt folyó klubéletet.

— 1946-ban végeztem Egerben, a Tanítóképző Főiskolán, 1946 óta folyamatosan tanítok, de itt Maklárán, a szülőfalumban csak 1957-ben sikerült tanári állást szereznem, azóta viszont egyfolytában dolgozom az általános iskolában. Generációk kerültek ki a kezem alól, ismerem a falu apraját és nagyját, így MHSZ-titkárként is könnyebb dolgom van. Nemsokára mint tanár nyugdíjba vonulok, de az MHSZ-klub vezetését továbbra is folytatom. Klubunknak jelenleg 83 tagja van, két szakágunk — a modellezés és a lövészet — igen sikeresnek mondható.

Számomra csak örömet jelent az, ha fiatalok között lehetek. Az idők folyamán úgy alakult, hogy községünk ifjúsági felelősévé választottak. Úgy érzem, tekintélyem van: igaz, ezért mindent meg is teszek, demokratikus szellemben, közösen oldjuk meg a felmerülő nehézségeket, és nemcsak a gondjaink, de az örömeink is közősek.

Hogy melyek ezek? Mondhatni immár hagyomány, hogy nyaranként rendszeresen együtt táborozunk a Bükkben, ezen a nyáron július 26-a és augusztus 3-a között, 40-en vendégeskedünk a Munkásörtség lőterén. Szerencsénkre — a község lelkes lakóinak köszönhetően — négy éve társadalmi munkában elkészült a lőpavilonunk, most már akár esik, akár fúj, nyugodtan gyakorolhatunk. Segítségével megvalósíthatjuk egyik fő feladatunkat,

a „lövész tudomány” minél magasabb szintű elsajátítását, a komolyabb eredmények elérését. Ehhez a helyi vezetőség és a termelőszövetkezet is segítséget nyújt.

A lövészet mellett működik másik szakágunk, a repülőgép-modellezés. A gyerekek nagy érdeklődést tanúsítanak a modellezés iránt, ha lehetőség van rá, elmennek az országos modellező versenyekre is. *Csordás István* olyan magas színvonalú, távirányítású repülőgépmoddell készített, hogy a február 24-i közgyűlésen kiállításra méltónak tartottuk és be is mutattuk a tagságnak.

Az MHSZ és az általános iskola munkaprogramjában vannak közös érintkezési pontok: a felsőtagozatosok honvédelmi oktatásában, a kisdobos- és úttörőavatásokon, a különféle versenyen (a fegyveres erők napján rendezett akadályverseny lebonyolításakor, az úttörő honvédelmi versenyen és a honvédelmi kupa lövészversenyen). Több szempontból is hasznos ez az együttműködés, a felsőtagozatosok között például mindig akad 15–20 olyan jó képességű lövő, akivel örömmel foglalkozni. Mesélik is a szülők nekem, hogy milyen büszkélkedve mutatják otthon a gyerekek a lőlapjaikat, sőt, a községből bevonult katonáknak is eldicsekedhettek lövészeti ismereteikkel bajtársaik előtt.

Nagyon jó a kapcsolatunk a szülőkkel. Hosszú pályafutásom alatt nem fordult elő egyetlen egyszer sem, hogy a család akadályozta volna a gyerekek MHSZ-foglalkozáson való részvételét. A gyerekek szeretnek ide járni.

Reméljük, hogy ebben az évben megoldódik egyik legfőbb problémánk: ugyanis klubunk nem rendelkezik önálló helyiséggel. Nagy szükségünk lenne megoldásra, ígéretet is kaptunk.

VASVÁRI JÚLIA, SZAKONYI JUDIT
FOTÓ: BOZZI VERA

Heves megye egyik legjelentősebb, bár nem a legnagyobb gyára az egri Csepel-Autó gyár. Ezren dolgoznak itt, mondta a gyár igazgatója, Demeter Pál, amikor beszélgetésünk elején arra kértem választ, mennyiben érdeke egy gazdasági vezetőnek az MHSZ-sportok menedzselése.

— Nyilván sokszor találkozott a gazdaságosság kérdéskörével, ezért vizsgálja ezt a gondolatot, ugye?! — kérdezett vissza Demeter Pál. — Mert ha nem arra gondolt, hogy a GMK-k, túlórák mellett hogyan lehet közösségi életet szervezni, akkor nem értem a kérdésfelvetést. Manapság ugyanis, ha valami nem megy, mindig arra hivatkozunk, hogy az embereknek nincsen idejük. Én ebben nem hiszek. Nálunk spontán igények hívták létre a modellezőklubot éppen úgy, mint a lövészekét, s mivel nem központi szervezéssel kezdődött ez az egész, senkinek sem jutott eszébe ilyen jellegű gondokat emlegetni. Sem akkor, amikor évekkal ezelőtt „megalakultak”, se ma, amikor „csak” dolgoznak...

De térjünk vissza a kérdésére, hogy egy gyárigazgató miért menedzseli az ilyen jellegű tevékenységet. Elmondhatom, hogy a mi üzemeink technikai és szakember-ellátottságban magasán az országos színvonalon felül vannak. Ez annyit jelent, hogy mi hetven százalékban megvalósítottuk az automatizálást... Mennyiben függ ez össze az MHSZ-sportokkal?